

Arrest

nr. 194 850 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 mei 2017 een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 1 augustus 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) daar gebleken is dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.05.2017 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn binnenlands paspoort, geboorteakte en attest van naamsverandering voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, op 24.03.2017 in Polen geregistreerd in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 07.06.2017 en verklaarde dat hij Tsjetsjenië op 23.01.2017 verliet om naar Rusland te reizen om daar tot 17.03.2017 te verblijven alvorens naar Wit-Rusland door te reizen. Hij gaf aan tot 26 of 27 maart 2017 in Brest te hebben verbleven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Polen te betreden. In Polen werden de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 24.03.2017 geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar de beslissing niet heeft afgewacht en het opvangcentrum waar hij verbleef reeds na 1 dag verliet om met de auto naar Duitsland te reizen om daar tot eind april 2017 bij zijn neef in Berlijn te verblijven. Hij verklaarde vervolgens met de auto naar België te zijn gereisd om er eind april 2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 23.05.2017 een asielaanvraag in.

Op 04.07.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 07.07.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij voor België koos omdat er familieleden van hem wonen. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Polen, gaf de betrokkene enkel aan dat de ene dag dat hij in Polen was, alles goed verlopen is.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Polen en verzicht hij de Belgische autoriteiten zijn asielaanvraag in België te behandelen. Daarbij wordt verwezen naar de aanwezigheid van een nonkel en twee tantes en een verslag van de psycholoog d.d. 06.06.2017, waaruit blijkt dat de betrokkene met fysieke en psychische problemen kampt ten gevolge traumatische ervaringen in zijn land van herkomst.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf aan dat één nonkel en twee tantes in België verblijven en middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 26.06.2017 werd eveneens een kopie van de identiteitskaart van één van de tantes aan de Belgische autoriteiten overgemaakt. Raadpleging van de database, toonde aan dat de voornoemde nonkel en twee tantes van de betrokkene effectief legaal in België verblijven. De nonkel van de betrokkene, I. R. (..) genaamd, verblijft in België en bezit de Belgische nationaliteit (OV. Nr. xxxxxx). De tante van de betrokkene, waarvan een kopie van de identiteitskaart aan de Belgische autoriteiten werd overgemaakt – M. E. (..) genaamd - verblijft eveneens legaal in België en is ook in het bezit van de Belgische nationaliteit (OV. Nr. xxxxxx). Tot slot, wat de tweede tante van de betrokkene betreft – I. L. (..) genaamd - blijkt dat zij eveneens legaal in België verblijft en het statuut van erkend vluchteling bezit (OV. Nr. xxxxxx). Bovendien bleek dat betrokkene bij laatstgenoemde tante verblijft.

Betreffende het verblijf van de nonkel en twee tantes van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nonkel en tantes van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals

omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We wensen er op te wijzen dat de nonkel en tantes van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) vallen, wat tot gevolg heeft dat dit artikel in dit geval niet van toepassing is.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde problemen te hebben met zijn ogen en last te hebben van hoofdpijn en geheugenverlies ten gevolge een aanval. Hij gaf aan dat hij zo hard werd geslagen dat hij erdoor geopereerd moest worden. Hij gaf aan ook leverproblemen te hebben ten gevolge de martelingen die hij ondergaan heeft. Hij gaf aan in België eens het bewustzijn te hebben verloren, en hiervoor te zijn gehospitaliseerd geweest. Hij gaf aan dat de dokters hem medicatie hebben voorgeschreven die hij nog steeds neemt. Hij verklaarde ook naar een psycholoog te gaan. Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene middels de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 aan last te hebben van fysieke en psychologische problemen ten gevolge traumatische ervaringen in zijn land van herkomst, hetgeen hij ondersteunde middels een psychologisch verslag d.d. 06.06.2017. Behoudens dit psychologisch verslag bracht de betrokkene tot op heden gedurende zijn gehele asielaanvraag geen andere attesten of elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja ?ysienia en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 31 december 2016; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers, inzonderheid wat mentale gezondheidsproblemen betreft. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement", pagina 62-63).

In de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 26.06.2017 wordt gesteld dat in het geval een overdracht aan Polen toch zou plaatsvinden, de Poolse autoriteiten voorafgaand aan een transfer dienen te worden geïnformeerd over de gezondheidsproblematiek van de betrokkene. Vooreerst wijzen we er op dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Daarnaast verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We benadrukken tot slot dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn oom of één van zijn tantes en hem zou bestaan en dat de oom of één van de tantes van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Het loutere feit dat de betrokkene bij één van zijn tantes verblijft en derhalve niet in het reguliere opvangsysteem resideert, impliceert niet noodzakelijkerwijs een afhankelijkheidsrelatie. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan dat alles gedurende zijn verblijf van 1 dag in Polen goed verlopen is.

We wijzen er andermaal op dat de Poolse autoriteiten op 07.07.2017 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. De betrokkene zal na overdracht in Polen opnieuw een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties opnieuw op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Dit laatste wordt bevestigd door de verklaring van de betrokkene zelf, die aangaf dat hij tegen de negatieve beslissing in beroep ging en deze bevestigd werd.

We wijzen er ook op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden

uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder verwijzen we ook naar het voormelde AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees ", AIDA-rapport, pagina 28 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal ", pagina 29). Bovendien hebben asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure terugkeren en die voor hun vertrek uit Polen een asielaanvraag indienden en te kennen geven hun procedure daar te willen verderzetten, recht op een tijdelijke identiteitskaart (pagina 46). Er zijn derhalve ons inziens geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden (pagina 70-71). Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 69-71). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (pagina 46) en meer specifiek wat Dublin-terugkeerders betreft, blijkt dat indien zij de wil uiten om een asielaanvraag in te dienen of hun eerdere asielaanvraag te heropenen, zij recht hebben op opvang onder dezelfde voorwaarden als andere asielzoekers (pagina 48). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers en uit het AIDA-rapport blijkt dat verschillende opvangcentra gerenoveerd werden (pagina 56). We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"MOYEN UNIQUE, pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation de:

- *l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;*
- *de l'article 3.2, al. 1 et 2 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III);*
- *de l'article 16 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III);*

- de la violation de l'article 17 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III) (clause de souveraineté), lu en combinaison avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales;
- des articles 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne;
- du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier.
- de l'erreur manifeste d'appréciation ;

EN CE QUE la décision attaquée est motivée notamment par les éléments suivants :

- La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante, lequel incombe à la Pologne ;
- Les oncle et tantes, qui ont été reconnus réfugiés en Belgique et y résident légalement, ne peuvent être considérés comme un membre de la famille au sens de l'article 2 g) du Règlement Dublin ;
- L'article 16 dudit Règlement n'est applicable ;
- Nonobstant ses problèmes de santé, la partie requérante ne s'expose pas à un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers la Pologne ;
- La partie adverse n'est pas obligée d'informer les autorités polonaises de ses problèmes de santé avant la prise de l'acte attaqué, elle ne devra le faire que trois semaines avant son transfert effectif ;
- La partie requérante n'a pas démontré qu'il existait entre elle et sa tante maternelle, chez qui il est hébergé, une relation de dépendance ni que cette dernière avait la capacité de la prendre en charge ; et le fait que la partie requérante ne réside pas dans un centre d'accueil mais chez sa tante serait insuffisant pour démontrer l'existence d'une relation de dépendance effective ;

ALORS QUE l'article 16 du Règlement Dublin III dispose que

1. Lorsque, du fait d'une grossesse, d'un enfant nouveau-né, d'une maladie grave, d'un handicap grave ou de la vieillesse, le demandeur est dépendant de l'assistance de son enfant, de ses frères ou sœurs, ou de son père ou de sa mère résidant légalement dans un des États membres, ou lorsque son enfant, son frère ou sa sœur, ou son père ou sa mère, qui réside légalement dans un État membre est dépendant de l'assistance du demandeur, les États membres laissent généralement ensemble ou rapprochent le demandeur et cet enfant, ce frère ou cette sœur, ou ce père ou cette mère, à condition que les liens familiaux aient existé dans le pays d'origine, que l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère ou le demandeur soit capable de prendre soin de la personne à charge et que les personnes concernées en aient exprimé le souhait par écrit.

2. Lorsque l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère visé au paragraphe 1 réside légalement dans un État membre autre que celui où se trouve le demandeur, l'État membre responsable est celui dans lequel l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère réside légalement, à moins que l'état de santé du demandeur ne l'empêche pendant un temps assez long de se rendre dans cet État membre. Dans un tel cas, l'État membre responsable est celui dans lequel le demandeur se trouve. Cet État membre n'est pas soumis à l'obligation de faire venir l'enfant, le frère ou la sœur, ou le père ou la mère sur son territoire.

3. La Commission est habilitée à adopter des actes délégués en conformité avec l'article 45 en ce qui concerne les éléments à prendre en considération pour évaluer le lien de dépendance, les critères permettant d'établir l'existence de liens familiaux avérés, les critères permettant d'évaluer la capacité de la personne concernée à prendre soin de la personne à charge et les éléments à prendre en considération pour évaluer l'incapacité du demandeur à se déplacer pendant un temps assez long.

4. La Commission établit, par voie d'actes d'exécution, les conditions uniformes pour la consultation et l'échange d'informations entre les États membres. Ces actes d'exécution sont adoptés en conformité avec la procédure d'examen visée à l'article 44, paragraphe 2. ;

Qu'un Etat membre ne saurait déroger à l'obligation de laisser ensemble les personnes concernées que si une telle dérogation est justifiée en raison de l'existence d'une situation exceptionnelle (cf. Cour de justice de l'Union européenne (CJUE), arrêt du 6 novembre 2012, K. c. Nundesasyl-amt, C-245/11, par. 46) ;

Qu'en outre, l'article 17 dudit Règlement (clause de souveraineté) prévoit que chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement ; que cette disposition doit être lue en combinaison avec l'article 8 de la CEDH protégeant le droit au respect de sa vie privée et familiale et le principe de l'unité familiale ;

Que la partie requérante est dépendante de l'assistance de sa tante maternelle, reconnue réfugiée en Belgique, chez qui elle réside, ce qui in se n'est pas contesté dans l'acte querellé ; qu'elle est une personne malade, gravement traumatisée et vulnérable psychologiquement, ce qui n'est pas non plus

contesté en soi, autant d'éléments que la partie requérante a spontanément évoqués lors de son interview Dublin ;

Que le lien familial entre la partie requérante et sa tante maternelle ne sont pas davantage remis en cause par la partie adverse; qu'il importe également que la partie requérante compte trois membres de famille en Belgique, dont deux tantes qui l'aident dans toutes les démarches administratives, sociales, médicales et le prennent de facto en charge, outre le soutien affectif non négligeable qu'elle lui offre ;

Que les problèmes médicaux et psychiques sont attestés à ce stade de la procédure par une attestation de suivi psychothérapeutique (pièce 3) et une attestation médicale (pièce 5); que la partie requérante souffre de réminiscences traumatiques et de séquelles psychiques invalidantes liées aux persécutions vécues lors de son kidnapping et de son emprisonnement dans son pays d'origine et qu'il bénéficie actuellement d'un suivi psychiatrique à raison d'une fois par mois ;

Qu'il est nécessaire de s'assurer que les autorités polonaises aient été informées de ces problèmes médicaux et psychiques préalablement à l'acceptation de la requête aux fins de prise en charge ; que tel est l'enseignement de l'arrêt Tarakhel du 4 novembre 2014 de la Cour européenne des droits de l'homme : si une famille de demandeurs d'asile devait être renvoyée en Italie « sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention (§ 122).

Qu'il est également acquis que la partie requérante a, dès son arrivée en Belgique, été accueillie par sa tante maternelle et qu'elle vit avec elle ;

Qu'il résulte de l'ensemble de ces éléments que du fait de son état de santé et de sa vulnérabilité dûment établie, la partie requérante est dépendante de l'assistance de sa tante maternelle, qui réside légalement en Belgique en qualité de réfugiée ; qu'il n'est pas davantage contesté que cette dernière a pris la partie requérante en charge dès son arrivée en Belgique ;

Que dans ces conditions, l'Etat belge doit en vertu de l'article 16 du Règlement Dublin II laisser la requérante et son fils ensemble ou tenter de les rapprocher dans la mesure du possible ;

Que la partie adverse soutient que le seul fait de ne pas vivre dans un centre pour demandeurs d'asile n'établit pas l'existence d'un lien de dépendance, sans toutefois apporter le moindre élément susceptible de dénier l'existence du dit lien de dépendance, sur les plans notamment affectif, matériel et administratif.

Que de facto la tante maternelle prend soin de son neveu, condition expressément inscrite à l'article 16 dudit Règlement, ce qui révèle l'existence d'un lien de dépendance au sens de cette disposition réglementaire ; qu'ainsi a jugé le Tribunal administratif fédéral suisse, dans un arrêt du 12 novembre 2014 (pièce 9, p. 11), faisant œuvre interprétative des mêmes textes réglementaires ; que le fait que cette décision n'ait pas valeur de précédent n'énervé en rien la pertinence du raisonnement Tribunal administratif fédéral suisse ;

Que la tante maternelle de la partie requérante est capable de prendre soin de son neveu, ce qu'elle a fait d'ailleurs dès son arrivée en Belgique, , des facteurs socioculturels, médicaux, matériels et affectifs pouvant être pris en compte dans l'appréciation de l'existence d'un lien de dépendance au sens de l'article 16 du Règlement Dublin III ;

Que l'on précisera surabondamment que, à son arrivée en Belgique, la partie requérante n'a pas demandé à bénéficier de l'aide matérielle de FEDASIL, préférant vivre chez et à charge de sa tante ;

Que force est de constater qu'aucune situation exceptionnelle (telle que par exemple l'existence de troubles à l'ordre public) ne justifie qu'on sépare la partie requérante de sa tante (CCE, n° 118.653, 10 février 2014) et n'est invoquée dans l'acte attaqué ;

Qu'un Etat membre ne saurait pourtant déroger à l'obligation de laisser ensemble une personne, reconnue réfugiée, et son neveu que si une telle dérogation est justifiée en raison de l'existence d'une situation exceptionnelle (cf. Cour de justice de l'Union européenne (CJUE), arrêt du 6 novembre 2012, K. c. Nundesasyl-amt, C-245/11, par. 46) ;

Qu'il apparaît en définitive que la partie adverse a fait une appréciation manifestement déraisonnable de la notion de dépendance visée à l'article 16 du Règlement Dublin ; que l'acte attaqué méconnaît cette disposition ainsi que l'article 17 dudit Règlement lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en ne justifiant la séparation de la partie requérante de sa tante par aucune situation exceptionnelle malgré la vulnérabilité avérée de la partie requérante, l'acte attaqué méconnaît également l'obligation de motivation formelle des actes administratifs au sens des articles 2 et 3 de loi précitée du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ;

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert de la requérante vers la Pologne, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est fondé et qu'il faut procéder à l'annulation de la décision attaquée ; »

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18(1)c van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij die aan de Poolse autoriteiten toekomt en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze en aan de hand van recente rapporten van gezaghebbende internationale organisaties en van recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt ingegaan op de algemene situatie in Polen inzake toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en waarbij tevens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, evenals haar specifieke situatie.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Verzoekende partij verwijst naar de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening, dit laatste in combinatie met artikel 8 EVRM en wijst erop dat zij afhankelijk is van de bijstand van haar tante die erkend vluchteling is in België en bij wie zij verblijft. Zij beklemtoont dat zij een erg zieke persoon is en dat zij drie familieleden heeft op het Belgische grondgebied die haar allemaal op administratief, sociaal en medisch vlak helpen zodat deze haar de facto ten laste nemen. De medische en psychische problemen worden geattesteerd. Het is noodzakelijk dat de Poolse autoriteiten geïnformeerd zijn over deze problemen voor een overdracht kan plaatsvinden en dat de nodige garanties worden geboden ten einde een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Volgens verzoekende partij heeft de verwerende partij niet aangetoond dat zij niet afhankelijk is van haar tante.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij wel degelijk de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar medische toestand alsook haar familie in België in ogenschouw heeft genomen en hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd:

"De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf aan dat één nonkel en twee tantes in België verblijven en middels de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 26.06.2017 werd eveneens een kopie van de identiteitskaart van één van de tantes aan de Belgische autoriteiten overgemaakt. Raadpleging van de database, toonde aan dat de voornoemde nonkel en twee tantes van de betrokkene effectief legaal in België verblijven. De nonkel van de betrokkene, I. R. (...) genaamd, verblijft in België en bezit de Belgische nationaliteit (OV. Nr. xxxxxx). De tante van de betrokkene, waarvan een kopie van de identiteitskaart aan de Belgische autoriteiten werd overgemaakt – M. E. (...) genaamd - verblijft eveneens legaal in België en is ook in het bezit van de Belgische nationaliteit (OV. Nr. xxxxxx). Tot slot, wat de tweede tante van de betrokkene betreft – I. L. (...) genaamd - blijkt dat zij eveneens legaal in België verblijft en het statuut van erkend vluchteling bezit (OV. Nr. xxxxxx). Bovendien bleek dat betrokkene bij laatstgenoemde tante verblijft.

Betreffende het verblijf van de nonkel en twee tantes van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nonkel en tantes van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We wensen er op te wijzen dat de nonkel en tantes van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) vallen, wat tot gevolg heeft dat dit artikel in dit geval niet van toepassing is.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde problemen te hebben met zijn ogen en last te hebben van hoofdpijn en geheugenverlies ten gevolge een aanval. Hij gaf aan dat hij zo hard werd geslagen dat hij erdoor geopereerd moest worden. Hij gaf aan ook leverproblemen te hebben ten gevolge de martelingen die hij ondergaan heeft. Hij gaf aan in België eens het bewustzijn te hebben verloren, en hiervoor te zijn gehospitaliseerd geweest. Hij gaf aan dat de dokters hem medicatie hebben voorgeschreven die hij nog steeds neemt. Hij verklaarde ook naar een psycholoog te gaan. Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene middels de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 aan last te hebben van fysieke en psychologische problemen ten gevolge traumatische ervaringen in zijn land van herkomst, hetgeen hij ondersteunde middels een psychologisch verslag d.d. 06.06.2017. Behoudens dit psychologisch verslag bracht de betrokkene tot op heden gedurende zijn gehele asielaanvraag geen andere attesten of elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja ?ysienia en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 31 december 2016; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers, inzonderheid wat mentale gezondheidsproblemen betreft. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish

nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement", pagina 62-63).

In de tussentijd van de advocaat van de betrokkene d.d. 26.06.2017 wordt gesteld dat in het geval een overdracht aan Polen toch zou plaatsvinden, de Poolse autoriteiten voorafgaand aan een transfer dienen te worden geïnformeerd over de gezondheidsproblematiek van de betrokkene. Vooreerst wijzen we er op dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Daarnaast verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

2.7. Artikel 9 van de Dublin III-verordening luidt:

"Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 10 van de Dublin III-verordening luidt:

"Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken

Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Artikel 2, g) van de Dublin III-verordening stelt:

"“gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;"

De verwerende partij heeft er in casu terecht op gewezen dat verzoekende partij conform artikel 2, g) van de Dublin III-verordening niet kan beschouwd worden als gezinslid waardoor België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekende partij weerlegt de vaststellingen van de verwerende partij niet dat *het in casu* gaat om een nonkel en twee tantes die in België verblijven en dat verzoekende partij derhalve niet als gezinslid in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening kan aanzien worden.

Verder toont de verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief heeft geoordeeld dat: *"Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*

We wensen er op te wijzen dat de nonkel en tantes van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) vallen, wat tot gevolg heeft dat dit artikel in dit geval niet van toepassing is.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde problemen te hebben met zijn ogen en last te hebben van hoofdpijn en geheugenverlies ten gevolge een aanval. Hij gaf aan dat hij zo hard werd geslagen dat hij erdoor geopereerd moest worden. Hij gaf aan ook leverproblemen te hebben ten gevolge de martelingen die hij ondergaan heeft. Hij gaf aan in België eens het bewustzijn te hebben verloren, en hiervoor te zijn gehospitaliseerd geweest. Hij gaf aan dat de dokters hem medicatie hebben voorgeschreven die hij nog steeds neemt. Hij verklaarde ook naar een psycholoog te gaan. Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene middels de tussenkomst van zijn advocaat d.d. 26.06.2017 aan last te hebben van fysieke en psychologische problemen ten gevolge traumatische ervaringen in zijn land van herkomst, hetgeen hij ondersteunde middels een psychologisch verslag d.d. 06.06.2017. Behoudens dit psychologisch verslag bracht de betrokkene tot op heden gedurende zijn gehele asielaanvraag geen andere attesten of elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande ook naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja ?ysienia en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 31 december 2016; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers, inzonderheid wat mentale gezondheidsproblemen betreft. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement", pagina 62-63).

In de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene d.d. 26.06.2017 wordt gesteld dat in het geval een overdracht aan Polen toch zou plaatsvinden, de Poolse autoriteiten voorafgaand aan een transfer dienen te worden geïnformeerd over de gezondheidsproblematiek van de betrokkene. Vooreerst wijzen we er op dat de Poolse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Daarnaast verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet

aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

Artikel 16 van de Dublin III-verordening bepaalt dat:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.

3. De Commissie is bevoegd gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 45 vast te stellen betreffende de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, de criteria om te bepalen of er sprake is van een bewezen verwantschapsrelatie, de criteria voor de beoordeling van het vermogen van de betrokkene om voor de afhankelijke persoon te zorgen en de in acht te nemen elementen voor de beoordeling van het onvermogen om gedurende een significante tijdsspanne te reizen.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden voor overleg en uitwisseling van informatie tussen de lidstaten vast. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin III-verordening. Voorts wordt op exhaustieve wijze ook aangegeven welke familieleden onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin III-verordening vallen, met name met dat kind, die broer of zus, of die ouder.

De verzoekende partij verliest met haar betoog uit het oog dat tantes en nonkels niet onder het toepassingsgebied van artikel 16 van de Dublin-III Verordening vallen. Artikel 16 van de Dublin-III Verordening bepaalt uitdrukkelijk dat enkel een ‘kind, broer of zus of ouder’ aanleiding kan geven tot de toepassing van dit artikel. De verwerende partij heeft dan ook terecht gemotiveerd dat “de nonkel en tantes van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van artikel 16(1) vallen, wat tot gevolg heeft dat dit artikel in dit geval niet van toepassing is”.

De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende familieleden dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partij niet gedaan heeft, en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven ter zake.

Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat: “We benadrukken tot slot dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er

vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn oom of één van zijn tantes en hem zou bestaan en dat de oom of één van de tantes van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Het loutere feit dat de betrokkene bij één van zijn tantes verblijft en derhalve niet in het reguliere opvangsysteem resideert, impliceert niet noodzakelijkerwijs een afhankelijkheidsrelatie. Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1) of 17(1) van Verordening 604/2013.”

Inderdaad blijkt op nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij slechts stelde dat zij medische problemen had waarbij zij op 6 juni 2017 een verslag van een psycholoog heeft overgemaakt. Hierin wordt louter geattesteerd dat verzoekende partij omwille van de door haar aangehaalde trauma's slaapproblemen heeft alsook nachtmerries, maagpijn, braken, oogpijn, ... waarbij in de conclusie een terugkeer naar het herkomstland wordt afgeraden. De opvang door haar tante en de nabijheid van haar familie zou haar een veilige omkadering geven met een verbetering van de symptomen als gevolg. Verder wordt gesteld dat een psychotherapeutisch kader de verzoekende partij kan helpen om zichzelf weer te stabiliseren.

Gelet op het feit dat in dit attest geenszins wordt gesteld dat de opvang door de tante en de nabijheid van de familie een absolute voorwaarde is om het psychisch welzijn van verzoekende partij te herstellen – daartoe wordt immers psychotherapie aangeraden – en het medisch attest van 1 augustus 2017, daargelaten nog de vraag of verzoekende partij dit nog heeft kunnen voorleggen aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing op 1 augustus 2017, geenszins stelt dat verzoekende partij omwille van haar medische situatie nood heeft aan de opvang door haar tante en nabijheid van familie, maar ook slechts vaststelt dat verzoekende partij nood heeft aan psychiatrische opvolging alsook medicatie, kan de verwerende partij gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat verzoekende partij daadwerkelijk in een relatie van afhankelijkheid zit met haar in België verblijvende familie of nog dat deze in staat zijn voor haar te zorgen. Gelet op het feit dat het medisch attest slechts gewag maakt van psychiatrische opvolging en medicatie en verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de bevindingen van de verwerende partij dat in Polen verzoekende partij toegang heeft tot gezondheidszorg, inzonderheid wat mentale problemen betreft, is het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief om vast te stellen dat er geen reden is om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op zich te nemen in België.

Waar de verzoekende partij nog via schrijven van haar raadsman van 23 oktober 2017 een medisch attest voorlegt van 15 september 2017 wijst de Raad erop dat in het kader van zijn annulatiebevoegdheid de Raad enkel rekening kan houden met stukken die ter kennis waren of konden zijn van de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing, zijnde 1 augustus 2017. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voormeld stuk aanbrengen in onderhavige procedure.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven omtrent haar medische toestand en de mogelijkheid tot toegang tot de gezondheidszorg in Polen alsook het feit dat Polen tijdig op de hoogte zal gesteld worden over haar medische toestand via het “*common health certificate*” zodat zij gepaste maatregelen kunnen treffen, volledig ongemoeid laat. Zij herhaalt slechts dat zij ernstig ziek is en dat er garanties moeten zijn van de Poolse autoriteiten, maar slaagt er daarmee niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Door louter te wensen, als zijnde een meerderjarige, bij haar familie in België te verblijven en de mening toegedaan te zijn dat zij van deze familieleden afhangt dit terwijl zij pas op 12 mei 2017 in België is aangekomen nadat zij voorafgaand aan haar komst naar België maandenlang heeft gereisd met de auto waarna zij ook ongeveer een maand illegaal verbleven heeft bij een neef in Duitsland en blijkens het medische attest dat zij produceert zij enkel nood heeft aan psychiatrische opvolging en medicatie, hetgeen zij ook kan krijgen in Polen, minstens toont zij anderszins niet aan, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of onterecht beslist heeft dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

2.8. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar tantes en nonkel, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en

meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Zoals hoger blijkt heeft de verzoekende partij geen vorm van afhankelijkheid aangetoond met haar in België verblijvende familieleden. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij ook niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Daar artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemt met artikel 8 EVRM, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van voormeld Handvest aannemelijk.

2.9. Waar de verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 3.2, leden 1 en 2 van de Dublin II-verordening wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Voor zover als nodig verwijst de Raad nog naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat een overdracht naar Polen in strijd zou zijn met enige door haar aangehaalde bepaling.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER